

Vydržení podle obecného zákoníku občanského

Z hlediska předpokladu vydržení - držby řádné - stav dobré víry nastává k okamžiku vědomí či přesvědčení účastníka o tom, že ve vztahu k němu právní titul, na jehož základě měl spornou věc získat, nabyt účinnosti. Není proto dobře možné, aby oprávněný držitel věc řádně držel (při naplnění dalších předpokladů vydržení) dříve, než došlo k právní skutečnosti, jež mohla založit nabytí sporné věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 838/2003, ze dne 2.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Z. F., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému Z. K., zastoupenému advokátem, o vyklizení pozemku, vedené u Okresního soudu ve Strakonících pod sp. zn. 5 C 102/93, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. října 2002, č. j. 7 Co 2181/2002-248, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. října 2002, č. j. 7 Co 2181/2002-248, a rozsudek Okresního soudu ve Strakonících ze dne 3. května 2002, č. j. 5 C 102/93-235, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu ve Strakonících k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud ve Strakonících (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 3. května 2002, č. j. 5 C 102/93-235, uložil žalovanému, aby vyklidil a vyklizenou žalobci předal „část stavební parcely č. 34 v k. ú. a obci B. zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu ve S. na LV č. 1688, a to v rozsahu původní parcely č. 524 od hranice stávající stodoly severně po hranici stavební parcely č. 34“, a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. 34 a 523, zapsaných na LV č. 1688 pro kat. území B., na základě darovací smlouvy z 26. 9. 1978, uzavřené s J. K. Žalovaný je vlastníkem domu č. p. 19 a pozemků parc. č. 37 a 36 v kat. území B. podle darovací smlouvy z 1. 8. 1984, uzavřené s rodiči B. a L. K.. Pozemková parc. č. 524 vznikla v roce 1890 oddělením z pozemku parc. č. 523 a v roce 1918 byla zvětšena o díl stavební parc. č. 34, představující zbylou část dvora zastavěného stodolou, jejíž výměra činila 102 m². Parc. č. 524 byla následně sloučena se stavební parc. č. 34. První zápis vlastnického práva k parc. č. kat. 34 - domek č. p. 12 se dvorem a parc. č. kat. 523 - zahrada byl proveden v knihovní vložce č. 28 pozemkové knihy pro kat. území P., B., v roce 1873 ve prospěch J. a K. K., právních předchůdců žalobce. Podle výměru Okresního soudu v Blatné ze 4. 12. 1890 byla parc. č. kat. 523 rozdělena na parc. č. kat. 523 - zahrada a na parc. č. kat. 524 - zahrada a parc. č. kat. 524 byla zapsána do vložky č. 28, ta byla uzavřena a stavební parc. č. 34 je nyní zapsána na LV č. 1688 pro žalobce. Domek č. p. 19 na stavební parc. č. 37 s bývalou stodolou č. kat. 36 byl zapsán ve prospěch V. a V. J., právních předchůdců žalovaného. Soud vzal za prokázané, že právní předchůdci žalovaného užívali sporný pozemek v hranicích, jak jej nyní užívá žalovaný, od třicátých let. Prvním nabývacím titulem po roce 1930 bylo usnesení Státního notářství v Blatné z 24. 3. 1955, jímž bylo A. J. potvrzeno nabytí dědictví po jejím zemřelém manželovi J. J., a to domku č. p. 19 v D. se stavební parc. č. 36 a 37, zapsaných v pozemkové knize ve vložce č. 38. Žalobce od té doby, co se stal vlastníkem označených nemovitostí, tj. od roku 1978, se domáhá po žalovaném

vydání sporného pozemku. Podmínky pro vydržení posuzoval soud prvního stupně podle zákona č. 141/1950 Sb., občanský zákoník. Dospěl k závěru, že právní předchůdci žalovaného, kteří držbu sporného pozemku odvozovali od usnesení státního notářství z 24. 3. 1955, byli v dobré víře, že jim pozemek patří, a od té doby jim běžela desetiletá vydržecí doba, která uplynula 23. 3. 1965. Protože se tak stalo za účinnosti zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník (dále „ObčZ“), který nabyl účinnosti 1. 4. 1964 a podle kterého nebylo možno nabýt vlastnické právo vydržením, mohlo dojít k vydržení s ohledem na ustanovení § 507a ObčZ ve znění zákona č. [131/1982](#) Sb. nejdříve jeden rok po nabytí jeho účinnosti, tj. 1. 4. 1984. Žalovaný však vlastnické právo ke spornému pozemku vydržením nenabyl, protože v době, kdy se žalobce stal vlastníkem nemovitostí, nejpozději 16. 3. 1983, kdy z dopisu z tohoto data adresovaného MěNV v B. vyplývá, že žalovaný byl žalobcem žádán, aby uvolnil neoprávněně užívaný pozemek, čili ještě před 1. 4. 1984, ztratil dobrou víru, že mu pozemek patří. Proto žalobci poskytl požadovanou ochranu.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací k odvolání žalovaného rozsudkem ze dne 16. října 2002, č. j. 7 Co 2181/2002-248, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Podle odvolacího soudu soud prvního stupně správně a dostatečně zjistil skutkový stav a z něho učinil správné právní závěry. Mimo jiné dodal, že podle novely občanského zákoníku provedené zákonem č. [131/1982](#) Sb., který nabyl účinnosti 1. 4. 1983, bylo možno započít vydržecí dobu proběhlou před 1. 4. 1983, avšak aby v daném případě mohlo dojít k vydržení, musel by žalovaný k 1. 4. 1984, kdy teprve mohlo dojít k vydržení, být v dobré víře, že mu pozemek patří. Protože před tímto datem ztratil dobrou víru, podmínky vydržení podle § 135a ObčZ nebyly splněny. K vydržení vlastnického práva právními předchůdci žalovaného nemohlo dojít ani podle Obecného zákoníku občanského z roku 1811 (dále „OZO“) z důvodu, že nebylo prokázáno, že by „počátek vydržení nastal za účinnosti tohoto zákona, a proto nepřichází v úvahu posuzovat splnění podmínek vydržení podle tohoto zákona“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání z důvodů, že řízení je postiženou vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování. Namítá, že dopis ze 16. 8. 1983 on ani jeho právní předchůdci neobdrželi, takže na jeho základě nemohlo u něho dojít ke ztrátě dobré víry. Teprve dopisem ze 4. 9. 1989 mu bylo poprvé sděleno, že pozemek užívá neoprávněně a že je vlastnictvím žalobce, takže ke ztrátě jeho dobré víry mohlo dojít až v roce 1989, kdy podle závěrů soudu by k vydržení došlo. Vyslovil nesouhlas s právním závěrem obou soudů, že počátek vydržecí doby je zapotřebí odvíjet od nabývacího titulu po roce 1930, jímž je usnesení z roku 1955. Z provedených důkazů vyplývá, že jeho právní předchůdci sporný pozemek užívali odnepaměti v hranicích, jak jej on nyní užívá. Muselo se tak stát před rokem 1901. Je toho názoru, že vydržecí doba počala běžet dříve, než v roce 1955, a že byly splněny podmínky vydržení podle OZO z roku 1811. V tomto směru měly být provedeny důkazy, které navrhl a jimiž by byly jím tvrzené skutečnosti prokázány. Navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl zamítnutí dovolání s tím, že právní předchůdci žalovaného nemohli být přesvědčeni, že sporný pozemek drží po právu. Poukázal na skutečnost, že právní předchůdci žalovaného nikdy nevlastnili žádnou zahradu, sporný pozemek nesousedí s nemovitostí žalovaného, ale je od ní oddělen cestou, je i v přírodě přirozenou součástí pozemku žalobce a vstup na něj měli právní předchůdci žalobce vždy z cesty vedoucí k pozemku žalovaného. Držba právních předchůdců žalovaného nemohla být nikdy poctivá.

Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou včas, nejprve zkoumal, zda jde o dovolání přípustné.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu upravuje ustanovení § 237 odst.

1 písm. b) a c) občanského soudního řádu (dále „OSŘ“).

Rozsudkem soudu prvního stupně z 27. 1. 1997, č. j. 4 C 102/93-43, bylo žalovanému uloženo, aby vyklidil a vyklizenou odevzdal žalobci stavební parc. č. 34, zapsanou u Katastrálního úřadu ve S. na LV č. 1688 pro kat. území a obec B. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný vlastnické právo ke spornému pozemku nenabyl vydržením, protože se zřetelem ke všem okolnostem nemohl být v dobré víře, že mu pozemek patří. Nedoložil listinu, která by ho opravňovala k užívání pozemku.

Odvolací soud usnesením z 25. 6. 1997, č. j. 5 Co 1182/97-61, rozsudek soudu prvního stupně z 27. 1. 1997 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ztotožnil se s právním názorem soudu prvního stupně, že k vydržení vlastnického práva ke spornému pozemku žalovaným podle předpisů platných v době rozhodování nedošlo. Vzhledem k námitkám žalovaného, že sporná část pozemku byla užívána jeho právními předchůdci již od 19. století, uložil soudu prvního stupně, aby zkoumal, zda nedošlo k vydržení podle OZO nebo občanského zákoníku z roku 1950, a aby se dále zabýval identitou parc. č. 34 a parc. č. 524 s ohledem na tvrzení, že parc. č. 34 byla původně označena jako parc. č. 524, která do roku 1901 vlastnicky byla vedena ve prospěch právních předchůdců žalovaného.

Soud prvního stupně rozsudkem z 11. 12. 1998, č. j. 4 C 102/93-80, žalobu zamítl z důvodu, že již právními předchůdci žalovaného došlo k vydržení vlastnického práva ke spornému pozemku podle občanského zákoníku z roku 1950.

Rozsudek soudu prvního stupně z 11. 12. 1998 byl usnesením odvolacího soudu ze 7. 5. 1999, č. j. 5 Co 937/99-96, zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud především poukázal na rozpor mezi žalobním petitem a obsahem žaloby, kdy podle žalobního petitu se žalobce domáhá vyklizení celé parc. č. 34, zatímco ve skutečnosti jde jen o její část. Rozsudek soudu prvního stupně považoval za nepřezkoumatelný, neboť z něho nevyplývalo, čím byla založena dobrá víra právních předchůdců žalovaného. Dále vytkl soudu prvního stupně, že se nezabýval otázkou právně způsobilého titulu a nezkoumal, z jakého důvodu byla parc. č. 524 v roce 1901 převedena na jinou knihovní vložku a zda tato parcela leží v hranicích sporného oploceného prostoru.

Poté, co žalobce podáním z 20. 6. 2000 změnil žalobní petit tak, aby soud uložil žalovanému, aby vyklidil a vyklizenou předal žalobci část parc. č. 34 – stavební v kat. území B., zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu ve S. na LV č. 1688 pro obec a kat. území B., a to v rozsahu původní parc. č. 524 od hranice stávající stodoly severně po hranice parc. č. 34 – stavební, soud prvního stupně rozsudkem z 8. 8. 2001, č. j. 5 C 102/93-182, změněné žalobě vyhověl, když dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro vydržení vlastnického práva ke spornému pozemku ze strany žalovaného, případně jeho právních předchůdců, z důvodu neexistence právního titulu a dobré víry.

Odvolací soud usnesením z 16. 11. 2001, č. j. 7 Co 2168/2001-205, zrušil rozsudek soudu prvního stupně z 8. 8. 2001 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Na rozdíl od soudu prvního stupně se odvolací soud postavil na stanovisko, že v daném případě „takový právně způsobilý titul je. Tímto je titul, na základě kterého po roce 1930 právní předchůdci žalovaného nabyli nemovitosti, které mají ve svém vlastnictví. ... Pokud se právní předchůdci žalovaného chopili držby části pozemkové parcely č. 34, byli v dobré víře se zřetelem ke všem okolnostem dané věci, ... že jsou vlastníky i této části. Drželi tedy sporný pozemek na základě omluvitelného důvodu. ... Vzhledem k tomu, že soudem prvního stupně je zjištěno, že pozemek je takto užíván již od třicátých, pak titulem, od kterého se odvíjí dobrá víra právních předchůdců žalovaného, je první nabývací titul po roce 1930, kterým nabyli právní předchůdci žalovaného dům čp. 19 a další nemovitosti. Od tohoto data je třeba posuzovat plynutí vydržecí doby a ostatní podmínky vydržení“. Žalovaný ztratil dobrou víru v osmdesátých letech, kdy ho žalobce žádal, aby sporný pozemek vyklidil. Toto usnesení předcházelo rozsudku soudu prvního stupně z 3. 5. 2002.

Protože dovoláním napadeným rozsudkem byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně nerozhodl jinak než v dřívějším rozsudku z 8. 8. 2001 proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil, předpoklady přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. b) OSŘ nebyly naplněny.

Podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 3 OSŘ).

Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 237 odst. 3 OSŘ, neboť napadené rozhodnutí řeší otázku počátku běhu vydržecí doby v případě, kdy není známo, od kdy počala dobrá víra právních předchůdců oprávněného držitele, v rozporu s hmotným právem.

Dovolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek podle § 242 odst. 1 a 3 OSŘ a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Žalovaný nenamítal, že v řízení došlo k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 OSŘ, a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by některá z uvedených vad nastala.

Podle § 242 odst. 3 OSŘ je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny.

Podle § 157 odst. 2 OSŘ v odůvodnění rozsudku uvede soud podstatný obsah přednesů, stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, a posoudí zjištěný skutkový stav podle příslušných ustanovení, jichž použil.

Rozhodnutí, které nerespektuje zásady uvedené v posledně citovaném paragrafu, je nepřezkoumatelné. Nejvyšší soud v rozsudku z 11. 7. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1988/2000, publikovaném v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, pod C 1303, Svazek 18, zaujal právní názor, že „jestliže soud prvního stupně v odůvodnění nového rozsudku nezopakoval nebo alespoň neodkázal na skutkové či právní závěry, které učinil v předchozím rozsudku, jež odvolací soud zrušil, je nový rozsudek, pokud z těchto závěrů vychází, nepřezkoumatelným. Potvrdil-li odvolací soud nepřezkoumatelný rozsudek soudu prvního stupně, zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci“.

V daném případě některá skutková zjištění, zejména zjištění, že předchůdci žalovaného užívali sporný pozemek od třicátých let, a zjištění o ztrátě dobré víry žalovaného, učiněná v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, postrádají odkazy na příslušné důkazy, případně na skutková zjištění v návaznosti na provedené důkazy, učiněná v předchozím rozsudku, zrušeném odvolacím soudem. Rozsudek soudu prvního stupně proto nerespektuje zásady uvedené v § 157 odst. 2 OSŘ a v důsledku toho je nepřezkoumatelný. Odvolací soud tím, že takový rozsudek potvrdil, aniž jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, zatížil řízení vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) OSŘ].

S ohledem na § 241a odst. 3 OSŘ se dovolací soud nemohl zabývat tím, zda skutková zjištění soudu mají oporu v provedeném dokazování.

Nesprávným právním posouzením věci je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní

předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. že ze správných skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 134 odst. 1, 2 ObčZ se oprávněný držitel stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Takto nelze nabýt vlastnictví k věcem, které nemohou být předmětem vlastnictví, nebo k věcem, které mohou být jen ve vlastnictví státu nebo zákonem určených právnických osob (§ 125 ObčZ). Podle § 868 ObčZ pokud dále není uvedeno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona (tedy občanského zákoníku ve znění zákona č. [509/1991](#) Sb.) i právní vztahy vzniklé před lednem 1992; vznik těchto právních vztahů, jakož i nároky z nich vzniklé před 1. lednem 1992 se však posuzují podle dosavadních předpisů. Občanský zákoník, tj. zákon č. [40/1964](#) Sb., ve znění před novelou provedenou zákonem č. [131/1982](#) Sb. institut vydržení neznal. Ten byl znovu upraven posledně uvedenou novelou.

Soudy obou stupňů se postavily na stanovisko, že podmínky vydržení vlastnického práva ke spornému pozemku žalovaným, případně jeho právními předchůdci, je třeba posuzovat podle zákona č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, (dále ObčZ z roku 1950). Soud prvního stupně učinil skutkové zjištění, které odvolací soud považoval za správné, že právní předchůdci žalovaného užívali sporný pozemek v hranicích, jak jej užívá žalovaný, od třicátých let minulého století, to znamená, že držba pozemku právními předchůdci započala za účinnosti OZO. Je-li účastníkem řízení tvrzena a prokazována držba nemovitosti již v době účinnosti OZO a tvrzeno, že k jejímu vydržení došlo již podle tohoto předpisu, musí soud, jenž žalobu zamítl, vyložit za použití příslušných ustanovení tohoto zákona, proč k vydržení podle OZO nedošlo, popř. proč tento předpis nelze aplikovat. V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu chybí úvaha o tom, proč se při stanovení počátku doby potřebné pro vydržení vychází až z usnesení státního notářství z roku 1955 a proč muselo jít právě až o titul vzniklý po roce 1930. Odvolací soud se ve vztahu k těmto námitkám svého právního posouzení zhostil toliko jednou skoupou větou, že „žalovaný totiž neprokázal, že počátek vydržení nastal za účinnosti tohoto zákona, a proto nepřichází v úvahu posuzovat splnění podmínek vydržení podle tohoto zákona“.

Podle § 1460 OZO k vydržení se vyžaduje mimo způsobilost osoby a předmětu: aby někdo skutečně držel věc nebo právo, jichž má býti takto nabyto, aby jeho držba byla řádná, poctivá a pravá a aby byla po celou dobu zákonem určenou vykonávána (§§ 309, 316, 326 a 345).

Podle § 1461 OZO každá držba, která spočívá na takovém právním důvodu, jenž by byl stačil k převzetí vlastnictví, kdyby bylo náleželo odevzdávajícímu, jest řádná a stačí k vydržení. Jimi jsou na př. odkaz, darování, zápůjčka, koupě a prodej, směna, placení atd.

Z hlediska předpokladu vydržení - držby řádné (§ 1461 OZO) stav dobré víry nastává k okamžiku vědomí či přesvědčení účastníka o tom, že ve vztahu k němu právní titul, na jehož základě měl spornou věc získat, nabyt účinnosti. Není proto dobře možné, aby oprávněný držitel věc řádně držel (při naplnění dalších předpokladů vydržení) dříve, než došlo k právní skutečnosti, jež mohla založit nabytí sporné věci. Jestliže tedy byl původní držitel v dobré víře, že mu věc náleží, je třeba zkoumat o jaký právní titul opírá svou držbu (zpětně), nikoli zjišťovat až první nabývací titul navazujícího právního nástupce (předchůdce účastníka řízení uplatňujícího vydržení). Pokud tedy odvolací soud v usnesení ze 16. 11. 2001 zaujal právní názor, který si podržel, že drželi-li právní předchůdci žalovaného sporný pozemek v dobré víře, že jim patří, již od třicátých let 20. století, a to na základě omluvitelného omylu, přičemž titulem, od kterého se odvíjí dobrá víra právních předchůdců žalovaného, je první nabývací titul po roce 1930, kterým právní předchůdci žalovaného nabyli dům č. p. 19 a další nemovitosti, a že až od tohoto data je třeba počítat vydržecí dobu a posuzovat další podmínky vydržení, pak tato jeho právní úvaha převzatá do přezkoumávaného rozhodnutí nebyla správná. Naopak správnému právnímu posouzení, že určití držitelé věci splňovali předpoklady držby potřebné k vydržení, odpovídá zjišťování právního titulu, který svědčil jim, nikoli až titulu pozdějšího.

Žalovaný opírá své právo i o tzv. mimořádné vydržení podle § 1477 OZO, podle něhož kdo opírá vydržení o dobu třiceti nebo čtyřicetiletou, nepotřebuje udávati pořádný právní důvod. Vůči němu prokázaná nepoctivost držení vylučuje však vydržení i v této delší době. K mimořádnému vydržení bylo třeba poctivé držby podle § 326 OZO, který stanovil, že kdo z pravděpodobných důvodů pokládá věc, kterou drží, za svou, je poctivým držitelem. Nepoctivým držitelem je ten, kdo ví nebo z okolností musí se domnívati, že věc, která je v jeho držbě, náleží jiné osobě. Z omylu o skutečnostech nebo z neznalosti zákonných předpisů lze býti nepořádným (§ 316) a přece poctivým držitelem. Z textu zákona je zřejmé, že omyl držitele nebyl na překážku poctivé držby. Lze dodat, že objektivně omluvitelný omyl není ani na překážku oprávněné držbě, upravené v § 145 a násl. ObčZ z roku 1950, případně v § 130 platného ObčZ.

Z uvedeného vyplývá, že právní posouzení věci odvolacím soudem zůstalo neúplné a tudíž nesprávné. Dovolací soud proto podle § 243b odst. 3 OSŘ zrušil rozsudky soudů obou stupňů, neboť důvody zrušení rozsudku odvolacího soudu dopadají i na rozsudek soudu prvního stupně, a věc vrátil ve výroku uvedenému soudu k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)